

« παιδικῆς εἰσέτι ἡλικίας ἀκραδάντου πεποιθή-
 » σεως πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐγὼ ἀπώλεσα, ἢ πρὸς πᾶν ὅ,τι
 » ἔτι καὶ νῦν μὲ ἐμπνέει διαταγμὸν. »

Εὐχῆς ἔργον εἶναι ἂν οἱ γονεῖς λάθωσιν ὡς ἔδη-
 » γον τὰ παραγγέλματα ταῦτα πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν
 » ἰδίων τέκνων !

Εἰς ἑτέραν δὲ ἐπιστολὴν ἐκφράζει ὁμοίως ιδέας
 » ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὡς ἑξῆς :

« Ὁ Μάρκος ἔμαθεν ἤδη ἱκανὸν ἀριθμὸν λα-
 » τινικῶν λέξεων, καὶ ἐννοεῖ τὸς καλῶς τὴν γραμ-
 » ματικὴν ὥστε δύναμαι νὰ τὸν διδάξω τοὺς δια-
 » φέροντας κανόνας τοῦ συντάττειν, χωρὶς νὰ τὸν δυσ-
 » ἀρεττήτῃ τὸ ξηρὸν αὐτῶν· πολλοὺς ἐκ τούτων
 » μάλιστα ἀναλύει μόνος σκεπτόμενος. Ἀναγινώ-
 » σκω εἰς αὐτὸν κεφάλαια κατ' ἐκλογὴν τοῦ μυθο-
 » λογικοῦ τοῦ Ὑγίνου, βιβλίου οὐχὶ τοσοῦτον συμ-
 » φώνου πρὸς τὸν σκοπὸν μου, καταλληλοτέρου ὅ-
 » μως παντὸς ἄλλου, ἔνεκα τῶν βραχέων περιόδων
 » καὶ τοῦ σπουδαίου τῆς ὑποθέσεως.

« Ἐς πρὸς τὴν Γερμανικὴν, συντάττω τεμάχια
 » ἑλληνικῆς μυθολογίας ἀρχόμενος ἐκ τῆς τῶν Ἀρ-
 » γονκυτῶν ἱστορίας καὶ καταβαίνων μέχρι τῆς τοῦ
 » Ἡρακλέους. Γράφω δὲ ταῦτα πάντα εἰς ὕψος
 » ποιητικῶν καὶ γραφικῶν, ἵνα διεγείρω τὴν φαντα-
 » σίαν τοῦ. Καὶ τῶντι τὰ ἀναγινώσκει μετὰ τοσαύ-
 » τῆς ἡδονῆς, ὥστε πολλάκις διακόπτουσι τὴν ἀ-
 » νά νωσιν αἱ χαρμάστυνοι ἐπιφωνήσεις τοῦ. Ὁ υἱὸς
 » μου εἶναι ὅλος εἰς ἐμὲ ἀριερωμένος καὶ εἰς τὴν
 » ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ κατατρίβει πολὺν χρόνον. Καὶ
 » ὅμως ἤβελον νομίζει μεγίστην ἀμοιβὴν τῶν κόπων
 » καὶ μεριμνῶν μου, ἂν ἡ νεότης τοῦ ἀνεπτύσσεται
 » τοσοῦτον πλουσίως καὶ ἐντελῶς, ὅσον αἱ δυνά-
 » μεις μου τὸ ἐπιτρέπουσι.

« Πολλάκις φεύγουσιν αἰφνιδίως ἀπὸ τοῦ στό-
 » ματος αὐτοῦ ιδέαι τινες ἀπροσδόκητοι· πρὸ δὲ
 » ἡμερῶν καθήμενος πλησίον μου μοί εἶπε μετὰ
 » σοβαρότητος· « Πάτερ, οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον
 » τοὺς θεοὺς, ἀλλ' αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ πιστεύωσι καὶ
 » τὸν ἀληθῆ θεόν, διότι οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ὁμοιάζουσι
 » καὶ ὅλα τοὺς ἀνθρώπους. »

Ὁ Νειβούρος ἠρέσκετο εἰς συνδιαλέξεις φιλομα-
 » θῶν, ἀπεστρέφετο δὲ τὰς ματαιολογίας τῶν ἀδο-
 » λέσχων. Ἐπιθυμῶν ἀεὶ ποτε νὰ συνομιλῇ περὶ
 » σπουδαίων ἀντικειμένων, συνέπετέ ποτε νὰ παρευ-
 » ρεθῇ εἰς συμπόσιον εὐπατρίδου τινὸς ἐν Ῥώμῃ, καὶ
 » τὰ τότε συμβαίνοντα κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανά-
 » στασιν ἔδωκαν αἰτίαν εἰς αὐτὸν νὰ ἐκφρασθῇ μετὰ
 » ζωηρότητος περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἑλληνικῆς
 » φυλῆς. Καὶ οἱ μὲν συνδαιτυμόνες οὐδόλως διέκο-
 » πτον αὐτὸν ὁμιλοῦντα, ἀλλ' ἅμα παύσαντος, γε-
 » λοῖος τις παράστις, ἐπέτυχε νὰ στρέψῃ ἄλλοῦ τὸν
 » λόγον καὶ μετὰ μικρὸν πᾶς ἡ ὁμήγουρις περιε-
 » πλάκη εἰς τὴν συζήτησιν. Ἐπρόκειτο φαίνεται νὰ
 » ἐξετάσωσιν ἂν νέον τι ποτὸν πωλούμενον τότε εἰς
 » τὰ καφενεῖα τῆς Ῥώμης ὑπὸ τὸ ὄνομα *Aurore*, σύγ-
 » κεται κατὰ μέγα μέρος ἐκ καφέ ἢ ἐκ σοκολάτας !

Ὁ Νειβούρος ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν σιωπηλός, ἀλλ'
 » ὠφελήσεις μικρὰς τινος διακοπῆς ἐξέφρασε τὴν δυσ-

ἀρέθειαν ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τὴν ἀπορίαν τοῦ πῶς
 » εἰς τοσοῦτον σπουδαῖον ἐποχὴν, ὅτε σοβαρὰ πο-
 » λιτικὰ συμβάντα διαδραματίζονται, εἶναι δυνατόν
 » νὰ ἐνασχολῶνται εἰς τοιαῦτα εὐτελῆ ἀντικεί-
 » μενα. »

Ἡ ὁρίωτάτη αὕτη παρατήρησις ἐπέφερε μὲν
 » βραχεῖαν σιγὴν, δὲν ἐφάνη ὅμως καὶ ἐμπρέπουσα
 » διπλωμάτῃ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Ν. ΚΑΛΟΓΥΤΣΗΣ.

ΣΙΜΩΝΙΔΕΙΑ.

—ο—

Ἀνεξήγητον τῶντι ἐθεωρήταμεν ἀπὸ τινὸς
 » τὴν εὐπιστίαν σοφῶν τινῶν τῆς Γερμανίας, οἴ-
 » τινες, μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι, καὶ Τουρκίᾳ, καὶ τῇ
 » Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ αὐτῇ καταφύρασιν καὶ στη-
 » λίτευσιν τῆς θρασυτήτος καὶ ἀγυρτείας τοῦ γνω-
 » στοῦ Σιμωνίδου, μετὰ τὴν σωφρονηστικὴν ἐκείνην
 » ἐπιστολὴν τοῦ πρυτάνεως τῶν καθ' ἡμᾶς φιλολό-
 » γων Ἀνδρέου Μουστοξύδου. (Ὁρα φυλ. I A. Π α ν-
 » δ ὡ ρ α ς), καὶ τὰς ἐν τοῖς φυλλαδίοις Κ γ', Κ δ',
 » καὶ Κ ε' τῆς Π α ν δ ὡ ρ α ς καταχωρισθείσας ἐλ-
 » λόγους καὶ κριτικὰς ἐπιστάσεις τοῦ Καθηγητοῦ
 » τῆς ἀρχαιολογίας Κ. Α. Ραγκαβῆ, παρεδέχθη-
 » σαν ὡς γνήσια τὰ πλαστὰ χειρόγραφα τοῦ ἀγύρ-
 » του τούτου, καὶ προσέβησαν μάλιστα καὶ εἰς τὴν
 » διὰ τύπου δημοσίευσιν τινῶν ἐξ αὐτῶν.

« Ἡ γνησιότης κειμένου τινός, ἔγραψεν ἐν τῇ
 » εἰρημένῃ ἐπιστολῇ ὅστις ὁ Κ. Μουστοξύδης
 » δὲν εἶδε πώποτε τὰ χειρόγραφα αὐτά, δὲν τεκ-
 » μηριῶνται ἐκ τοῦ χάρτου καὶ τοῦ σχήματος
 » τῶν γραμμάτων, ἀλλ' ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ
 » λόγου ἐκ τῶν πραγμάτων πρὸς ὧν διαλαμ-
 » βάνει, καὶ ἐκ τοῦ παραλληλισμοῦ πρὶν ὅ,τι
 » διέβλεψεν εἰς ἡμᾶς ἡ ἀρχαιότης. » Ὁ δὲ Κ.
 » Ραγκαβῆς ἀπέδειξε διὰ πραγμάτων ὅτι οὔτε οὐ
 » μόνον τὸ περιεχόμενον δὲν εἶναι ἀρχαῖον ἢ πα-
 » ρεμφερές κατὰ τι πρὸς τὰ τῶν ἀρχαίων, ἀλλ'
 » ὅτι καὶ ἡ πλασταγραφία αὐτῇ ἐγένετο ἀδεξίως.

Ἀλλ' εὐτυχῶς, εἰ καὶ ὀψέ, ἐρωράθη ὅμως ἐπὶ
 » τέλους καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἡ ἀνικδὴς ἀγυρτεία, καὶ ὁ
 » Σιμωνίδης ἐφυλακίσθη ἵνα δικασθῇ ὡς ἀπατεῶν.
 » Λεπτομερεστέρως περὶ τούτου πληροφορίας πε-
 » ριέχει ἡ ἐφεξῆς ἐπιστολὴ, γραφείσα τὴν 24 τοῦ
 » παρελθόντος Ἰανουαρίου, καὶ σταλεῖσα ἡμῖν
 » ὑπὸ τινος τῶν ἐν Δελφῶν σπουδαστῶν Ἑλλήνων.

—ο—

« Κίριέ μου !

« Συγχωρήσατέ μοι ἂν ἀπρόκλητος τολμῶ νὰ ταράξω ἐπὶ μικρὸν τὰς ἐργασίας σας . . .

« Πρὸς ὑμᾶς τὸν παλαιμαχὸν τοῦ Σιμωνίδου ἀντίπαλον ἐρχομαι νὰ κοινώσω τὴν χαρὰν μου καὶ διὰ τὴν ἐν Γερμανίᾳ καταρώρασιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

« Ἐκ τινος μικρᾶς διατριβῆς καταχωρισθείσης ἐν Ἀθῆνᾳ, ἐμάθετε ὅτι ἐπώλησεν ὁ Σιμωνίδης εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Λειψίας χειρόγραφον τοῦ ἀποστολικοῦ πατρὸς Ἑρμᾶ. Καὶ χειρόγραφον μὲν ἀληθῶς δὲν εἶχεν, εἰμὴ τρία μικρὰ φύλλα, ἐν ἀντιγράφῳ δ' ἔφερε τὸ λοιπὸν, ὃ αὐτὸς, ἐν Ἀθῶνι διατρέψων, ἀντέγραψε. Τὸ κείμενον ἐτυπώθη οὕτως ὡς ἔφερετο, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Δινδόρφου καὶ Ἀγγέρου. Ἀλλὰ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν πώλησιν, ἐπιδεικνύει ὁ Σιμωνίδης τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ κείμενον τοῦ Ἑρμᾶ ἐν παλιμνήτῳ, ὃπερ ἔφερεν ἀληθῶς κρείσσονας γραφάς. Ἠγοράσθη μετὰ χαρᾶς καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ τί ἦν; Αὐτοῦ τοῦ Σιμωνίδου δημιουργητὰ διαστρέψαντος ἐν πολλοῖς τὸ πρῶτον ἀντίγραφον, πολλοὺς δὲ χαίνοντας τύπους ἐπίτηδες ἀφέντος, ὅπως τὸ ἐν παλιμνήστῳ κείμενον φανῇ καλλίτερον.

Μετ' οὗ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀποβρασυνθεὶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ τὴν πώρωσιν τῶν ἐν Λειψίᾳ παλαιογράφων, ἐπιδεικνύει τῷ Κ. Δινδόρφῳ ἐν παλιμνήστῳ Οὐράνιον τινα ἀναγράψαντα διαδοχὰς Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιοπῶν Βασιλέων. Ὁ Δινδόρφος ἀγαλλόμενος ἀγοράζει τὸν Οὐράνιον δύο χιλ. ταλλήρων, προσορώμενος καὶ τῇ ἐπιστήμῃ, πολλῶ δὲ μᾶλλον κέρδους ἐκ μεταπωλήσεως. Καὶ οὕτω μεταβὰς εἰς Βερολίνον πραγματεύεται τὴν πώλησιν. Μάτην δ' ἀντέλεγον οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες ὁ Δινδόρφος ἐγέλα. Μάτην ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Ἀλ. Λυκοῦργος, « Ἕλλην σπουδαστὴς ») ἐπὶ πολὺ συνοικήσας μετὰ Σιμωνίδου, ὅτι αὐταῖς ὄψεσιν ἔδωκε τὸν Σιμωνίδην τεχνουργοῦντα τὸ παλιμνήτῳ. Ἐν Βερολίνῳ διωρίσθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν Βοικχίου, Λεπσίου καὶ ἄλλων, οἵτινες ὡς γνήσιον ἀπεδέχθησαν τὸ ἔργον, ὃ δὲ Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας διέταξε καὶ τὴν πληρωμὴν πέντε χιλ. ταλλήρων τῷ Δινδόρφῳ. Ἀλλ' οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Δισσενδόρφου, μήπως τοῦ συμβολαίου τελεσθέντος, ἐρμηνεύσαντες τῷ Κ. Γυμβόλδῳ τὴν ἰπάτην, ἔδωκαν ἀφορμὴν ἀκριβοτερίων ἐρευνῶν, καὶ τινα μὲν ἐξ αὐτῶν, τινὰ δὲ καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων τῶν ἐνταῦθα γνωρίσαντες, ὡμολόγησαν ὅτι ἠπατήθησαν. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, ὀργισθεὶς ὡς εἶκος, ἐπεμψε τὸν ἐν Βερολίνῳ ἀστυνόμον πρὸς τὸν ἐν Λειψίᾳ, καὶ ἤδη συνέλαβον τὸν ἄνδρα, μόλις φθάσαντες αὐτὸν, μέλλοντα ἀποπλεῦσαι εἰς Δονδίνον. Εἰσέτι δὲν ἀνεκρίθη, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν, οὐ πολλῶ πρότερον τῶν ἐξ ἐτῶν ἐγκαταλείψει τὴν εἰρκτήν.

« Τοιαύτη τις ἡ τύχη τοῦ παραδούλου τούτου ἀνδρός, ὃν οἱ ἐν Ἑλλάδι Καθηγηταὶ πρὸ πολλοῦ ἀ-

πεκάλυψαν. Συγχαίρω ὑμῖν διὰ τοῦτο καὶ τοῖς λοιποῖς συναδέλφοις, ἐμοῦ δὲ σεβαστοῖς διδασκάλοις. Καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δὲ, ἥττονα τῆς πρώτης δόξης εὔρον τὰ ἐνταῦθα, καὶ ἐκ τούτου, μετὰ λύπης ὁμολογῶ ὅτι δυστυχῶς πολὺ ἥσσονα τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τιμὴν ἀποδίδουσι τιεῖς Καθηγηταὶ τῆς Ἑλλάδος.

« Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐκίνησεν ἅπαντας τὴν Γερμανίαν. Ἐπιθυμῶ ὑμεῖς οἱ πρωταγωνισταὶ νὰ μὴ σιωπήσητε διὰ τῆς Πανδώρας. Τὴν ἐπισύταν ἐβδομάδα βέλετε λάβει καὶ διατρέξῃ ἐν ἐκτάσει πραγματευομένην τὰ κατὰ Σιμωνίδην, ἣν συνέταξεν ὁ Καθηγητὴς Δισσενδόρφος ἰδίως κατὰ Δινδόρφου, ὅστις ἐλυπεῖτο τοὺς Ἕλληνας ὅτι ἐστερήθησαν τῶν χειρογράφων τοῦ Σιμωνίδου.

« Ἐκ τῶν νεωστὶ ἐκδοθέντων βιβλίων σημειῶ ὑμῖν τὸν πρῶτον τόμον τῆς ἀρχαιολογίας τοῦ Σχοιμάννου καὶ διατρέξῃ τινα τοῦ Κουρτίου, εὐφύεστατα πραγματευομένην τὰ περὶ τοὺς Ἰωνας φέρει τοὺς Ἰωνας οὗτος ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰνάπαλιν ἢ ὅτι ἐπιστεύετο. Ἦκουσα δὲ ἐγὼ τοῦ Κ. Παπαρρήγου πούλου ἐκθέντος πολλάκις ἀπορίας περὶ τοῦ πῶς, οἱ εἰς Ἀσίαν ἀποικητὰντες ἤθησαν πρότερον τῶν ἀποπεμφάντων, καὶ προτείναντος ἐξηγητὴν παρορμαίαν σχεδὸν τῆς τοῦ Κουρτίου. »

Α. Κ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

(Ὅρα φυλλ. 140, καὶ 141, σελ. 530. σελ. 534).

Γ.

Σύ.

— ο —

Τὰ δύο θαυμάσια πλάσματα
Μοναδικὰ 'σ τὴν φύσιν,
Διὰ τῶν ὁποιῶν ἐκόσμησεν
Ὁ Δημιουργὸς τὴν κτίσιν,

Διὰ τῶν ὁποιῶν οἱ ἅπαντες
Παλμοὶ καὶ στοχασμοί,
Μόνον 'σ ἐμὲ ἔχουν ὑπαρξίν·
Εἴθε ἡ Ἑλλὰς καὶ σύ.

— οοο —

Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀγάπη μου
Ἐτράφη ὁμοῦ μὲ ἐμένα,
Αὐτὴν τὴν οὐρανόπλαστον
Τὴν θεῖαν εἰκόνα ἐσένα,

Ἀχόμῃ ὅταν δὲν 'σ ἤξευρα,
Τὴν εἶχε ἐδῶ ἡ ψυχὴ·
Νοῦν μου καρδίαν μου ἐμπνέετε
Πάντοτε, ἡ Ἑλλὰς καὶ σύ.

— οοο —

Αὐτὴ θεὰ, σὺ ἀδρότατον
Δῶρον τοῦ παραδείτου,

(*) Τούτου τὴν περὶ τῶν Σιμωνιδείων κατορθωμάτων διατριβὴν, ἐκδοθεῖσαν ἐν Λειψίᾳ γερμανιστί, θέλομεν φροντίσαι νὰ μεταφράσωμεν, καὶ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς.